

Kanteensa tueksi kantaja esittää seuraavat perusteet:

Riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi esitettyihin väitteisiin liittyen:

- menettelysäännöksiä on rikottu ensinnäkin koska puolustautumisoikeuksia on loukattu, sillä väitetiedoksiannon perustelut olivat puutteelliset, ja toiseksi koska olennaisia muutosäännöksiä on rikottu, sillä päätöksen perustelut olivat puutteelliset sakon suuruuden määrittämisessä käytettävän ylärajan, eli 10 % liikevaihdosta, ylittämisen osalta;
- asiassa on tapahtunut ilmeinen arviointivirhe sekä oikeudellinen virhe riidanalaisessa päätöksessä tarkoitetun sopimuksen olemassaolon ja määrittelyn osalta sekä koskien sopimuksen vaikutusta kilpailuun;
- asetusta 26/62 ⁽¹⁾ on rikottu, koska komission olisi tullut soveltaa kyseisen asetuksen 2 artiklassa säädettyä poikkeusta;
- asetuksen 17/62 ⁽²⁾ 15 artiklan 2 kohtaa on rikottu, koska komissio ei ole ilmoittanut yksityiskohtaisia tietoja siitä liikevaihdosta, jonka perusteella se määräsi sakon, eikä ole tarkistanut, että sakon määrä ei ylitä 10 %:n rajaa liikevaihdosta.

Sakon määrän alentamiseksi esitettyihin väitteisiin liittyen:

- sakkojen laskennasta annettujen suuntaviivojen ⁽³⁾ 5 b kohtaa on rikottu laskettaessa sakkojen määrää;
- asiassa on tapahtunut ilmeinen arviointivirhe sekä oikeudellinen virhe: ensinnäkin luokiteltaessa rikkomus ”erittäin vakavaksi” ja sopimus ”salaiseksi”, toiseksi lieventäviä olosuhteita ei ole otettu huomioon (ei vaikutusta markkinoille, rikkomuksen lopettaminen heti komission ensimmäisen toimenpiteen jälkeen, kantajan passiivisuus sopimuksen tekemisessä) ja kolmanneksi määritettäessä sopimuksen kesto;
- asetuksen 17/62 15 artiklan 2 kohtaa on rikottu laskettaessa sakkojen määrää;
- seuraamusten päällekkäisyyden kieltoa koskevaa periaatetta on loukattu.

⁽¹⁾ EYVL B 30, 20.4.1962, s. 993–994.

⁽²⁾ EYVL P 13, 21.2.1962, s. 204–211. Muutettu viimeksi asetuksella (EY) n:o 1216/1992, EYVL L 148, 15.6.1999, s. 5.

⁽³⁾ Suuntaviivat asetuksen N:o 17 15 artiklan 2 kohdan – – mukaisesti määrättyjen sakkojen laskennassa, EYVL C 9, 14.1.1998.

Luigi Marcuccion 16.6.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-241/03)

(2003/C 200/56)

(Oikeudenkäyntikieli: italia)

Luigi Marcuccio on nostanut 16.6.2003 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustaja on Luciano Garofalo.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa 15.10.2002 päivätyn tiedonannon
- velvoittaa vastaajan maksamaan kantajalle korvauksena aiheutuneesta vahingosta 100 000 (satatuhatta) euroa jättäen avoimeksi mahdollisuuden vaatia myöhemmin korvausta tästä vahingosta.

Kanneperusteet ja oikeudellinen arviointi

Käsiteltävänä olevassa asiassa kantaja, jonka palveluspaikkana oli komission edustusto Angolassa, vaatii sellaiseen 15.10.2002 päivättyyn tiedonantoon sisältyvän päätöksen kumoamista, jolla hänelle ilmoitettiin muun muassa siitä, että hänen poissaollessaan – Italiassa vietetyn sairasloman vuoksi ja kun hänet oli sillä välin nimetty toiseen tehtävään – edustuston työntekijöiden piti päästä sisälle hänen kotiinsa ja päästää kolmannet henkilöt pakkaamaan hänen henkilökohtaisia tavaroitaan.

Kantaja väittää vaatimustensa tueksi, että riippumatta siitä, oliko edellä mainittu tiedonanto pantu täytäntöön vai ei, se sisältää lainvastaisen päätöksen seuraavilla perusteilla:

- Kotirauhan rikkomista koskevan lain rikkomisen, luottamuksen väärinkäyttö, yksityisyyden suojan loukkaaminen.
- ”Neminem laedere”-periaatteen loukkaaminen siltä osin kuin kyseinen tiedonanto on tehty vihamielisellä ja kantajaa syyttävällä asenteella.
- Huolellisuusvelvoitteen laiminlyöminen.
- Pienimmän vahingon periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen loukkaaminen siltä osin kuin vastaaja ei ottanut huomioon kantajan terveydentilaa.

Lopuksi kantaja väittää, että perusteluvollisuutta on laiminlyöty ja luottamuksensuojan periaatetta on loukattu.